

El PSC reconeix que li cal atraure nous votants si vol continuar governant a Barcelona

VICENÇ PLANELLA

EL PUNT, 23 d'octubre de 2008

La ponència congressual dels socialistes adverteix que la força electoral s'ha desplaçat a la generació de 30 a 45 anys

La federació de Barcelona del PSC obrirà demà el seu 9è congrés amb els llums d'alarma encesos. L'electorat tradicional del partit, l'anomenada «generació 82», ha deixat de ser prou garantia per perpetuar els mandats d'alcaldes socialistes a la capital de Catalunya, que es remunten al 1979. La ponència congressual adverteix que ara qui té la paella pel mànec són els ciutadans de 30 a 45 anys que no estan fidelitzats a cap sigla política i voten per «impulsos conjunturals», i els joves, que solen presentar una especial tendència a l'abstenció en els barris obrers i de classe mitjana on el PSC ha estat fins ara hegemònic. Atraure i mobilitzar aquestes bosses d'electors serà la prioritat en el treball de camp que es proposa fer el PSC amb vista als comicis del 2011.

Dues patacades electorals consecutives han estat més que suficients perquè la direcció del PSC a Barcelona s'hagi convençut que el cicle de trenta anys d'alcaldies consecutives es pot estroncar en els pròxims comicis municipals. Els socialistes, amb Jordi Hereu com a cap de cartell, van perdre 72.000 vots –més d'un terç dels sufragis obtinguts– en la contesa del maig de l'any passat respecte als 254.223 suports que van recollir en el 2003. Fa cinc anys, però, Joan Clos ja els havia fet recular 59.400 vots, i va fer que els governs tripartits amb ERC i ICV-EUiA

passessin a ser d'una concessió altruista a l'aliança de les esquerres a una necessitat imperiosa. El PSC, amb 14 regidors, ara ha de governar en minoria i té al clatell l'alè de CiU, amb 12 representants en el ple de l'Ajuntament.

Què ha passat respecte a les etapes en què els socialistes sumaven o s'aproximaven a les majories absolutes? La ponència marc que es debatrà en el 9è congrés ho contesta amb claredat: «La base sobre la qual el PSC ha bastit les seves majories electorals... dóna senyals inequívocs d'haver arribat al seu màxim potencial.» El document es refereix al que anomena «generació 82», és a dir, les persones que omplien de gom a gom els mítings de Felipe González a Barcelona i que provenien d'una barreja de classe obrera, sindicalistes, sectors populars i classe mitjana. Aquesta generació, però, «per raons demogràfiques i sociològiques», segons apunta la ponència, ha deixat de ser dominant i està cedint el lideratge a la «generació democràtica» integrada per barcelonins i barcelonines de 30 a 45 anys: «Aquest és un grup que s'escapa dels canals habituals de relació entre les agrupacions [del partit] i la ciutadania que vota: són persones menys proclius a formar part d'entitats i fan poca vida al barri.» Els estratègs del PSC, a més, adverteixen d'un segon perill que amenaça les seves victòries a la capital catalana: «El mateix ens passa, encara que amb major gravetat i contundència, amb la generació de 18 a 30 anys, que està molt allunyada dels partits polítics i de la dinàmica electoral, molt en particular als barris on nosaltres hem tingut una hegemonia clara els darrers 30 anys.»

LES SOLUCIONS

La ponència dels socialistes no es limita a fer un diagnòstic alarmista, sinó que proposa un seguit d'estratègies amb l'objectiu d'atraure les bosses de votants o d'abstencionistes que poden fer decantar la balança en favor d'Hereu o del nacionalista Xavier Trias en els comicis del 2011. La relació de solucions passa primer per un diagnòstic dels canvis accelerats que està vivint la demografia de Barcelona i que està posant fi a l'antic esquema d'uns pocs districtes benestants, enfront d'altres de classe mitjana o baixa. La radiografia del PSC precisa encara més l'escala i la situa a nivell dels 73 barris de la ciutat, amb problemes diferencials d'envelliment de població, de concentració d'immigrants o de pols d'atracció turística. En cadascun d'aquests barris els socialistes volen disposar d'una figura política que exerceixi una interlocució constant amb els veïns, sense haver d'esperar les maratons populistes de les campanyes electorals. «Facilitaria generar complicitats amb les persones, tenir un contacte directe i permanent amb els veïns i veïnes del territori i apropar les polítiques del partit de manera natural», assenyala la ponència, que reserva als consellers de districte aquesta feina de captació de futurs electors.

Els socialistes també esperen treure el màxim profit possible de les noves tecnologies de la comunicació per obrir el partit i apropar-lo als sectors o als temes de debat que es preveuen dominants en els comicis vinents. «Les eines de la web 2.0 ens permeten que gent propera ideològicament però que no donen el pas a la militància, o que els costa trobar una utilitat a la seva acció política, puguin canalitzar-la a través d'aquest àmbit.» Aquest ús massiu d'internet obligarà, segons afirma el document, a convertir en «ciberactivistes» els militants de la federació del PSC i alguns dels seus dirigents.

GESTIONAR LA QUOTIDIANITAT

A més d'alertar sobre la necessitat d'eixamplar l'espai electoral, la ponència congressual del PSC també fa autocrítica del model de gestió que va impulsar l'exalcalde Joan Clos –i que van rebre en herència del seu mentor, Pasqual Maragall– basada en l'organització de grans esdeveniments internacionals com el Fòrum Universal de les Cultures 2004. Els socialistes admeten que el «fred entusiasme popular» que va suscitar el Fòrum va ser conseqüència d'«una crisi de sintonia entre la imatge externa que encara es projectava llavors i la nova percepció que una gran part de la ciutadania començava a tenir d'una Barcelona sotmesa ja plenament a l'impacte de la globalització». En vista d'aquesta constatació, la federació del PSC aposta ara perquè des del govern municipal es prioritzin actuacions destinades a resoldre els problemes quotidians dels barcelonins, posant l'èmfasi en la millora de la qualitat dels serveis públics i en la cohesió social. En aquest sentit, el document marc subratlla la importància de convertir «el barri en l'epicentre de les nostres estratègies principals», des d'on es planifiquin equipaments nous, es fomenti l'activitat econòmica, cultural i d'oci, i s'ofereixi als ciutadans una percepció de seguretat enmig de les incerteses d'un món globalitzat.

UN LOBBY DE CIUTATS ESPANYOLES

Els socialistes catalans estan farts de les constants comparacions que algunes forces polítiques i els mitjans de comunicació fan entre Barcelona i Madrid, sempre en benefici del nivell d'infraestructures o de serveis que té la capital de l'Estat. El PSC creu que hem de «deixar d'obsessionar-nos per la competència amb Madrid», segons recull la ponència, sense renunciar al fet que Barcelona exerceixi el lideratge que li

pertoca dins de l'Estat i d'Europa. Així, s'apunten algunes propostes innovadores com ara que l'Ajuntament recuperi «una certa diplomàcia municipal» que permeti crear davant del govern estatal «un lobby de grans ciutats» amb Saragossa, València, Bilbao, Màlaga i Sevilla. També s'aconsella que es posi al davant de la xarxa de ciutats que disposen de línia de tren de gran velocitat per tal d'impulsar un corredor mediterrani que permeti arribar fins a Múrcia, passant per Castelló, València i Alacant, d'una banda, i connectar des de Lleida amb Saragossa, Logronyo i la «Y basca», des de la banda de l'Ebre. El document considera cabdal el reconeixement institucional de l'àrea metropolitana i, més enllà d'aquest àmbit, que Barcelona disposi de les infraestructures que li calen per ser el puntal de l'euroregió dels Pirineus i la capital de la Mediterrània.